

Petra Dobrovolny

www.dolphinkissis.ch

Pusinka

Pohádka o malém delfínovi

Byl jednou jeden malý delfín. Jeho rodiče mu říkali Pusinka, protože měl špičatější čumáček než ostatní delfíni. Když si chtěl Pusinka hrát s ostatními malými delfíny, volali na něho: „Jdi pryč! Nechceme, abys do nás svým špičatým čumáčkem strkal! A kromě toho vypadáš jinak než my!“ Otočili se k němu svými ocasními ploutvemi a odplavali pryč bez něj. Z očíček malého delfína se kutálely velké slzy, takže moře bylo ještě více slané. Jeho maminka ho vzala něžně do svých ploutví a konejšila ho: „Nebud' smutný, můj malý Pusinko, jsi úplně zvláštní delfín! Všichni na tebe budeme

jednou pyšní“. Ale malý delfín protáhl vzdorovitě svůj čumáček, takže vypadal ještě špičatější, a řekl: „Co je mi platné, že jsem zvláštní delfín, když si se mnou ostatní nechtějí hrát?“

„Pojď, malý bráško“, volala na něho jeho sestra, které se podařilo Pusinku rozveselit, „poplaveme k dědečkovi! Určitě má pro nás nějaké novinky.“ Malý delfín miloval svého dědečka nade všechno: Měl klidný jasný hlas, vždy si věděl rady a přes svůj vysoký věk nezkazil žádnou legraci a poslouchal denní zprávy z „Delfíního rozhlasu“.

Dnes ale dědeček nebyl naladen na humor. „U všech všudy! Hrom do toho! To nejde delfínovi na rozum!“ nadával si pro sebe a jeho šedivá hřbetní ploutev se třásla rozčilením. „Copak se stalo, dědečku?“, ptaly se polekaně obě delfíní děti najednou, neboť takhle ho ještě nezažily. Dědeček nejprve vyskočil do vzduchu, aby se trochu uklidnil. „Tolik špatných zpráv najednou: Už zase delfíni ztroskotali, už zase přišli o život ve volně plujících sítích a teď ještě tohle. Více než 10000 bylo vydáno k odchytu, na vědecké účely, jak tomu říkají lidé!“ Malými delfíny projela hrůza, kůže jim zbledla.

„Promiňte milé děti, vaše maminka se na mne bude zlobit, protože vám nevyprávím pohádky!“ „Ale dědečku“, volal Pusinka, „nás přece také trápí, když lidé ničí nás a moře! My už nevěříme na pohádky!“ „No podívejme se“, brumlal starý delfín udiveně, jeho hlas byl opět klidný a jasný. Musíme něco podniknout!“ „Chcete mi pomoci svolat radu dvanácti nejstarších? „My ti rádi pomůžeme, dědečku!“

A už se děti vydaly na cestu napřed k tetě Philadelphii, pak k ostatním členům rady a skákaly přitom do vzduchu ještě radostněji než jindy. Vsech 12 delfínů souhlasilo, že se zúčastní shromáždění.

„Až budete připraveni, napočítám do tří!“, oznámila Philadelphie, nejstarší delfínka a pohlédla do kruhu uspořádaného ze šesti nejstarších delfínů a šesti nejstarších delfínic.

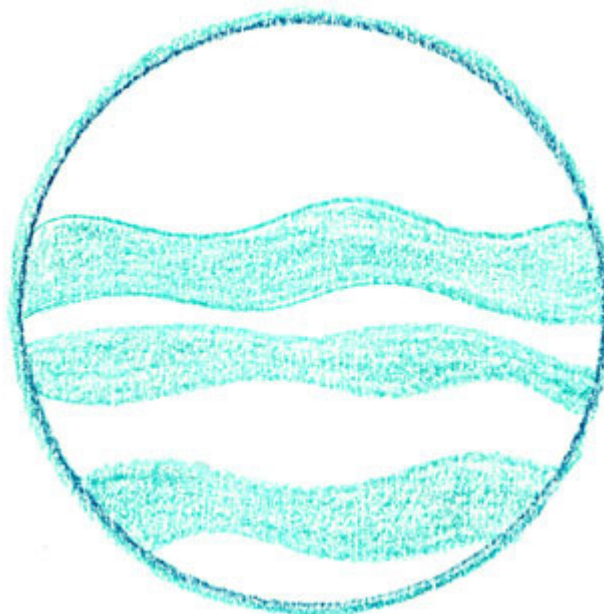
Drželi se za ploutve, aby mohli společně vyskočit do vzduchu. Shora svět vypadá jinak, můžete získat lepší přehled a s porcí čerstvého mořského vánku se dá lépe přemýšlet a především: Společně se dá vyskočit výš! Když se znovu potopili do

hlubiny, vytvořili delfíni uprostřed svého kruhu myšlenkovou bublinu a usilovně přemýšleli. Mezitím plavali ostatní delfíni těsně natlačení kolem rady dvanácti nejstarších, aby je podporovali přiváděním čerstvé mořské vody. Nikomu nebylo do řeči ani do zpěvu jako dřív, neboť teď šlo o život nebo o smrt. Třetí den otvírali nejstarší delfíni svůj kruh, aby všem sdělili nejnovější názory a aby navrhli řešení. Ale tentokrát pokrčili staří delfíni bezradně hřbetní ploutví.

Dědeček shrnul názory rady: „Vidíme, že srdce mnoha, příliš mnoha lidí jsou uzavřená. Svými uzavřenými srdci už neslyší náš zpěv lásky a míru. Stávají se hamižnými a bojechtivými. Zabíjejí nás, zabíjejí sami sebe! Nemohli jsme přijít na žádné řešení. Teď už nás slyší jen málo lidí, příliš málo...“, povzdychl si dědeček, „a čas kvapí!“ Do nastalého mlčení delfínů se náhle ozvalo silné odkašlání:

Philadelphie se napřímila v celé své velikosti. „Moji milí“, oznámila odhodlaným hlasem, „znam a vidím jedno východisko.“ Všude kolem stoupaly bublinky údivu. „Odeberu se na písčinu a budu meditovat. Pak se mi zjeví bohyně a já ji poprosím o pomoc. Zeptám se jí, jak se můžeme dostat nazpět k lidem.“ Delfíni tomu mohli sotva věřit a mávali ploutvemi: „Ještě je naděje! Ještě je naděje! Pro nás i pro lidi!“

Dědeček poprosil o klid: „Mila Philadelphie, probouzís v nás novou naději! Děkujeme ti a přejeme „Šťastnou cestu, bude tě doprovázet náš zpěv!“ Delfíni se s ní rozloučili láskyplnými skoky.

Následující tři dlouhé noci a tři dlouhé dny připadaly delfínům jako věčnost. Konečně Pusinka a jeho sestra ohlásili rozčileným brebentěním návrat Philadelphie. Moře se začalo pěnit netrpělivými skoky delfínů, všichni napjatě očekávali novinky. Dědeček jako obvykle poprosil o klid a Philadelphie začala se svou zprávou.

„Bohyně vyslyšela naši prosbu a odpověděla.“ Shromážděným delfínům se třásly hřbetní ploutve, všichni zadržovali dech, vsichni byli potichu. „Bohyně nam sděluje: ,V noci, když lidé spí, se jim ve snu zjevíte, políbíte je a lidská srdce se vám otevrou! Tu schopnost, dostat se do lidských snů vám daruji. Jeden z vás začne, tak získáte vsichni odvahu.“

„Óóó“, užasli delfíni, „líbat lidi ve snu! Jeden z nás má začít... Ale kdo? Kdo?“
Bezmocně se na sebe dívali a ztichli.

„Jáááááá!“ , zavolal najednou jasný hlásek. Všichni se otočili jeho směrem. „T ý yyy? Pusinka?“ „Já!“ opakoval malý delfín sebevedomně a udělal kotrmelec uprostřed shromáždění. „Já mám nejšpičatější čumáček a umím nejlíp líbat. Připravím vám cestu k lidským srdcím.“

Se slzami dojetí objala maminka svého malého delfína: „Vždycky jsem věděla, že jsi úplně mimořádný delfín!“ „Ano“, volalo nadšeně celé shromáždění, „začni, Pusinko! Začni! My Te následujeme! My půjdeme za tebou!“

Od té doby se stává, že lidé dostávají ve snu polibky od delfínů. A od té doby nekterí lidé, čekají, až je ve snu políbí delfín. Když budeš mít štěstí, dostaneš polibek od Pusinky, jeho polibky jsou obzvlášť něžné.

Autorka: Petra Dobrovolny-Mühlenbach, CH-Bern

Copyright: www.dolphinkissis.ch